

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

IX. Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & à Domino recedit cor ejus. Ier. 17. v. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

tum, quo Domini sui esset Mater: unde si tot aliæ in eam manarunt prerogativæ, facile potes judicare, etiam istam manasse, ut sine peccato conciperetur. Aliàs qualis, quæso, fuisset ista proportio etiam in primis describendis lineamentis. illi in secundo vi-

tæ suæ momento virtutes conferretur, eò singulares, ad eò sublimes, & in primis permisisse, ut primo instanti esset filia Iræ? *Columna aurea super bases argenteas*, ait Dominus & non super *luteas*. Eccl. 26. v. 23.

IX.

Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & à Domino recedit cor ejus. Ier. 17. v. 5.

1. **C**onsidera, quoties te fefellerit fiducia, quam in hominibus repones, quin etiam nun respicias. Vide ergo, an non ista saltem verba sufficiant, ut demum hodie ab illis abstractam in Deo colloces. *Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum.* Duo sunt, quæ movere te possint, ut spem tuam fundes in auxilio hominum, primum est eorum fidelitas, alterum potestas, quippe si crederes eos dare non posse bonum illud, quod desideras, aut dare nolle, non obstantibus amplissimis promissis, quæ fecerunt, in iis neutiquam sperares. Jam igitur his, qui spem suam fundant in eorum fidelitate, hinc dicit Propheta: *Maledictus homo, qui confidit in homine.* & iis, qui fundant in potestate, subjungit: & *ponit carnem brachium suum.* & tu patieris in corde tuo hospitari fiduciam, quæ secum affert maledictionem recipienti?

2. Considera, vocem maledictionis in proposito nostro tres habere sen-

sus posse, prænunciandi malum. *Maledicti, qui declinant à mandatis tuis.* Pl. 118. v. 21. imprecandi malum. *Veni & maledic Jacob.* Num. 23. v. 7. & mittendi malum: *Cum respiceret, vidit eos,* hoc est, pueros parvos, & *maledixit eis in nomine Domini.* 4. Reg. 1. v. 4. triplici hoc sensu iustitiam Propheta, ut ostendat, quàm membris sit maledictus, qui suam in homine fiduciam reponit. 1. ut Propheta maledicendo talibus malum suum augeret. quid enim prælagiri poterit in locustosum illi, qui nititur fide hominum adeò fallaci, aut potestate hominum adeò infirmâ: fallacem esse cupiditatemque hominis fidem, manifestum est quia is nimis est natura volubilis & mendax. Pl. 117. v. 11. Tam volubilis est in decretis voluntatis, quàm in iudiciis intellectus, tam volubilis in iudiciis intellectus, quàm in apprehensionibus phantasie, qui autem nescit istas esse instar colorem, qui tam varium reddunt Chamæleontem? ad omnem aspectum variantur.

(Innum-
dis, su-
Verbus
37. v. 2
tem h
qui lib
modo
in F
Pl. 45
modo
ximus
ra,
lum o
optar
ignom
mine.
preca
quis
num,
tame
& op
ver co
desse
cerdo
dicer
tur se
Hac
qui co
se lo
prop
facta
est,
nequ
quæ
male
fecer
v. 19.
temp
sunt.

Uran

Unum verbum sinistrum, quod audis, subito facit ex benevolo aversum. Verbum nequam immutabit cor. Eccl. 37. v. 21. deinde infirmam esse potestatem hominis, quis non videt; quippe qui sibi ipsi dare salutem nequit, quomodo eam dabit aliis? Nolite considerare in Principibus, in quibus non est salus. Pl. 45. v. 3. si non est salus in ipsis, quomodo sperari potest ab ipsis? II. ut Proximus maledicendo, mala istis desiderat, quia quantumvis malum ut malum optari possit nemini, potest tamen optari ut bonum. Imple facies eorum ignominia, & quarent nomen tuum Domine. Pl. 82. & sic tanquam Proximus precatur hoc loco Propheta, ut, quisquis nititur fide vel viribus hominum, spe sua frustretur, & hinc incitamentum sumat quarendi amorem & opem non hominum sed Dei. Omnes confusi sunt super populo, qui eis prodesse non potuit. Ita. 30. v. 5. III. Ut sacerdos, & primus Dei Minister maledicendo immittit mala, quia exequitur sententiam Divinam. unde dicit: Hac dicit Dominus: Maledictus homo, qui confidit in homine &c. ut ostendat se loqui in nomine Domini, & non proprio. atque hanc maledictionem factam miseris statim impleri necesse est, quia per eam neque prænunciatur, neque optatur, sed infertur malum. quæ causa fuit, ut siculnea hoc modo maledicta à Christo momento exaresceret. Ares facta est continuo. Mat. 21. v. 19. quia in Deo dicere est facere, quin tempus intercedat: Ipse dixit, & facta sunt. Enimverò si maledictio ista solo

nos destitueret favore hominum, malum equidem afferreret, sed leve. Pessimum est, quod nos priveretiam favore Dei, cum scilicet se videt hominibus postpositum. & tu non horres maledictionem ad eò formidabilem? hæc est, quæ omnia tibi aufert bona, aufert bonum sinistra, & aufert bonum dextra: terram & cælum aufert.

3. Considera, non omnem fiduciam, quæ reponatur vel in fide, vel in viribus hominum, mereri à Deo maledictionem, sed illam duntaxat, quæ opponitur fiduciam majori in fide & viribus Dei collocandæ. unde postquam dixit Propheta: Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, pro conclusione subjungit: & à Domino recedit cor ejus. iste namque recessus à Deo, quem hoc casu facit cor hominis, malum illud est detestabile. Quando igitur fit, ut confidens in hominibus corde recedas à Deo? En quando. primò cum ad obtinendum favorem humanum, facere non dubitas, quod Deum offendar, ut est adulari, murmurare, mentiri, vel quovis alio modo status tui leges transgredere. Deinde cum ita confidit in favore hominum, ut non simul & longè magis confidas in Divino, uti par esset, agnoscens, & credens, tantum boni tibi homines facturos, quantum illos facere Deus voluerit. primum est magis confidere in hominibus quàm in Deo, alterum est confidere in hominibus non secus ac in Deo. Utrumque maxime est execrandum. *Vae eis, quoniam recesserunt à me. Ose.*

7. v. 13. an nescis, à nullo hominum, quantumvis magnus is fuerit, posse tibi quidquam præstari boni, nisi Deus ad id faciendum moveat? *Cor regis in manu Domini, quocunque voluerit, inclinet illud.* Prov. 21. v. 1. qui igitur fieri potest, ut audeas Deum offendere ad obtinendum patrocinium hominum? aut qui fieri potest, ut, dum favorem procuras hominum, non longè magis procures favorem Dei, à quo sicut lutum in manu figuli, omnes homines dependent. *Ecco sicut lutum in manu figuli, sic vos in manu mea domus Israel.* Ier. 8. v. 4. Ut etiam desint omnes homines, in solo Deo reperies, quidquid esse potest honorum: at si Deus desit, à quo id sperabis? *Super quem habes fiduciam, qui recessisti à me?* Isa. 36. v. 6.

4. Considera, quàm proinde sit melius Deo confidere. *Bonum est confidere in Domino, quàm confidere in homine.* Pl. 117. v. 8. quippe cùm illi, qui confidit in homine, non nisi malum augurari possimus, contra illi, qui in Deo confidit, optima quæque augurari possimus. *Benedictus vir, qui confidit in Domino.* Jer. 17. v. 7. augurari bona possumus illi, qui in ejus fidelitate confidit, quia fides Dei non est instabilis, ut illa hominum. *Non est enim Deus, quasi homo, ut mentiatur, nec ut filius hominis, ut mutetur. Mentitur per malitiam voluntatis, mutetur per inconstantiam opinionis.* Num. 23. v. 19. & augurari bona possumus

illi qui confidit ejus virtutibus: qui enim non poterit, qui se Omnipotentis brachiis committit? *Super Omnipotentem delictis affluet.* Job. 22. v. 24. non solum bonis affluet, sed delictis, quia non solum habebis, quod desideratum sit ad vota tua implenda, sed etiam quod abundet. Quod quæritur, quod minus statuas spem tuam hominibus avocare, & in Deo sperare? in solo Deo sperari potest absolute, ut loquimur, in hominibus sperari equidem potest sed non absolute, quam in instrumentis, quibus uteremur, faciendum tibi uti Deus possit, si bene notes; fiducia tua deum non resolvitur in Deum, à quo omnia bona promanant: *Perdidi omnia, sed tantummodo in me auxilium habeo.* O. 12. v. 9. Tu igitur hic non nisi idoneum documentum, quod nec dicatur *Maledictus homo, qui sperat ad hominem, sed qui confidit in homine, nec dicatur: qui sperat in carnem brachio suo, sed qui ponit eum brachium suum.* quia non prohibetur necessitas in necessitatibus ad homines recursus, neque prohibetur, quominus utaris etiam autoritate, & virtute hominum honestè, hoc est, cum debita subjectione ad legem Dei. Prohibetur in his ponere quasi debitam fiduciam, hæc enim semper in Deo reponenda est, tanquam Primo Mobili, à quo dependent sphaeræ cælestes inferiores.